

Arrest

nr. 213 654 van 7 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. DAMEN
Elisabethlaan 122
2600 BERCHEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BOELENS *loco* advocaat W. DAMEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 oktober 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 oktober 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 30 oktober 2018.

1.3. Op 12 november 2018 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek kennelijk ongegrond.
Deze beslissing werd op 13 november 2018 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Tropojë. U bent in het bezit van de Albanese nationaliteit. Op 22 augustus 2002 vermoordde u N.G.(...), een politieagent. U werd op 1 september 2002 gearresteerd en werd voor deze moord veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 jaar. Op 20 oktober 2005 werd uw vader B.J.(...) (O.V. X) beschoten ten gevolge van de bloedwraak waarin uw familie sinds de moord op N.G.(...) verkeerde. Uw broer, Je.(...) (O.V. X) kwam in 2008 naar België en diende hier een verzoek om internationale bescherming in. Uw ouders en broer Jo.(...) (O.V. X) kwamen in 2012 naar België en dienden eveneens een verzoek om internationale bescherming in. De verzoeken werden op 30 april 2012 geweigerd door het Commissariaat-generaal. Er werd geoordeeld dat er geen geloof gehecht kon worden aan de door hen aangehaalde vrees voor bloedwraak omwille van tegenstrijdige elementen omtrent de poging tot moord op uw vader en omtrent de verzoeningspogingen. Er werd eveneens geconcludeerd dat de bewegingsvrijheid van uw broers niet overeenstemde met het hebben van een vrees voor bloedwraak. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 7 december 2012. Een tweede verzoek om internationale bescherming van uw familieleden werd niet in overweging genomen. Uw ouders verlieten België en vertrokken naar Duitsland, waar zij momenteel een verblijfsvergunning hebben. U weet niet waar uw broers momenteel verblijven. In 2015 kwam u in aanmerking voor een vervroegde vrijlating wegens goed gedrag. U werd definitief vrijgelaten op 29 juni 2015. U ging meteen naar uw neef langs moederskant, C.G.(...), in Shkodër (Albanië). U verbleef er ongeveer drie maanden en bleef al die tijd binnen. U ging een paspoort afhalen onder politiebegeleiding. U reisde eind 2015 naar Italië waar u twee weken verbleef bij uw neef. U reisde nadien naar België met de bedoeling om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U deed dit echter niet omdat u hoorde dat uw ouders en broers geweigerd waren en dat zij vertrokken waren. Na een verblijf van drie maanden in Europa keerde u terug naar Albanië. U diende een aantal documenten in verband met uw vervroegde vrijlating te ondertekenen. U verplaatste zich hiervoor naar het politie commissariaat onder begeleiding van de politie. Eén van de agenten vertelde u dat G.G.(...), een broer van N.G.(...), bij de politie werkt. U stelde verder geen vragen. U reisde nadien terug naar België. In 2017 werd u opgepakt voor verboden wapendracht en voor bedreiging door middel van zinnebeelden. U werd hiervoor veroordeeld en opgesloten in de gevangenis van Antwerpen. U werd van daaruit in september 2018 overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas. U diende van daaruit een verzoek om internationale bescherming in op 4 oktober 2018. U vreest in Albanië vermoord te worden door een lid van de familie G.(...). Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort d. d. 21 juli 2017, een kopie van uw rijbewijs d.d. 23 oktober 2015, drie documenten van de Algemene Directie van de gevangenis van Albanië d.d. 29 juni 2015 betreffende uw vervroegde vrijlating, een attest van het parket bij de gerechtelijke rechtbank van Shkodër d.d. 24 december 2012 waarin verklaard wordt dat het onderzoek naar de poging tot moord op uw vader, J.B.(...), op 20/10/2005 werd opgeschort op 23 december 2005, een verklaring van B.D.(...), burgemeester van Tropojë, d.d. 20 september 2018 en een verklaring van P.N.(...), dorpshef van Lekbibaj, d.d. 3 september 2018 aangaande de bloedwraak waarin u beweert te verkeren, een bewijs van het verlaten van het ziekenhuis d.d. 31 december 2012 waarin staat dat uw vader, J.B.(...), in het ziekenhuis verbleef van 20 oktober 2005 tot 7 november 2005, een brief van advocaat J.S.(...) d.d. 26 juli 2018 gericht aan uw ouders waarin staat dat de stad Duisburg hen een verblijfsvergunning zal uitreiken, een brief van de stad Duisburg gericht aan advocaat S.(...) d.d. 24 juli 2018 waaruit blijkt dat hen een verblijfsvergunning wordt uitgereikt aangezien uw vader niet in staat is om te reizen, een brief van de stad Duisburg in verband met een afspraak van uw ouders betreffende hun lopende procedure, een medisch verslag d.d. 25 juni 2018 betreffende de reisbekwaamheid van uw vader d.d. 25 juni 2018, de verblijfsdocumenten van uw ouders in Duitsland en het ontvangstbewijs van de aanvraag van de verblijfskaart van uw zus in Frankrijk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 17 december 2017 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. U heeft dit echter geenszins gedaan. U verklaarde u dat u in 2015 voor het eerst naar België reisde. U wilde hier een verzoek indienen maar toen u hoorde dat uw ouders hier geweigerd en vertrokken waren, deed u dit niet. Uit de stempels in uw paspoort blijkt dat u op 20 januari 2016 België verliet en naar Albanië reisde en blijkt dat u op 2 februari 2016 Albanië opnieuw verliet. U verklaarde hierover dat u na uw eerste verblijf in België één keer teruggekeerd bent naar Albanië om er documenten in verband met uw vervroegde vrijlating te ondertekenen. U kon echter niet verduidelijken welke documenten u zoveel maanden na uw vervroegde vrijlating nog moest ondertekenen (CGVS, p. 6-7). Alle documenten omtrent uw vrijlating en die door u ondertekend zijn die u neerlegde, dateren echter van 2015. Het is dan ook twijfelachtig dat u, nadat uw vervroegde vrijlating reeds geregeld was, u een paspoort kon aanvragen en legaal het land kon verlaten, het nog absoluut noodzakelijk was dat u terugkeerde naar Albanië om er documenten te ondertekenen. De vaststelling dat u in 2016 nog terugkeerde naar Albanië voor een verblijf van bijna twee weken, zonder dat hiervoor een duidelijk hoogstnoodzakelijke reden was, ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees ten aanzien van Albanië.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat u na uw aankomst in België in 2016 opnieuw geen verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef hier illegaal tot u in 2017, zoals blijkt uit uw administratief dossier, opgepakt werd voor verboden wapendracht en bedreigingen door middel van zinnebeelden. U werd uiteindelijk veroordeeld en opgesloten in de gevangenis te Antwerpen. Op 10 september 2018 werd u overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas waar u een onderhoud had met een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waarbij u, op de vraag of u beroep wenste te doen op uw recht om internationale bescherming aan te vragen, antwoordde dat u het nog niet wist (volledig rapport van het onderhoud met de vreemdeling met het oog op de evaluatie van het naleven van de artikelen 3 en 8 van het EVRM in het kader van de verwijdering van en van de algemene bevraging "hoorrecht" d.d. 10/09/2018, vraag 9). U diende uiteindelijk, op 4 oktober 2018 een verzoek in. Dergelijk laattijdig verzoek lijkt dan ook te zijn ingediend teneinde de uitvoering van een op handen zijnde beslissing die tot uw verwijdering zou leiden uit te stellen of te verijdelen. Dit is een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorgaande bevindingen ondermijnen bijgevolg ernstig uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het bijzonder.

U verklaarde dat u in Albanië vreest vermoord te worden door een lid van de familie G.(...) in het kader van een bloedwraak omdat u zelf N.G.(...) heeft vermoord.

Betreffende uw vrees voor de familie G.(...) dient opgemerkt te worden dat uw verzoek integraal aansluit bij de verzoeken die werden ingediend door uw ouders en broers. Inzake de verzoeken van uw familie werden weigeringsbeslissingen genomen werden door het Commissariaat-generaal aangezien de verklaringen omtrent de vermeende beschieting van uw vader in 2005 en de verzoeningspogingen niet geloofwaardig werden bevonden, gelet op talrijke tegenstrijdige verklaringen van uw familieleden. De beslissing en beoordeling van het Commissariaat-generaal inzake de verzoeken van uw ouders en broers werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U haalde geen nieuwe elementen aan die deze beoordeling kunnen wijzigen. Integendeel, uw verklaringen en neergelegde documenten zijn verder tegenstrijdig met de verklaringen van uw familieleden afgelegd in het kader van hun verzoeken. Zo legde u ter staving van uw verzoek een medisch attest neer waarin staat dat uw vader gehospitaliseerd was van 20 oktober 2005 tot 7 november 2005. U wou hiermee aantonen dat uw vader beschoten werd. Aan dit attest kan echter geen enkele bewijswaarde toegekend

worden aangezien de naam of adres van het ziekenhuis hier niet eens op vermeld staan. Op het attest staan noch de naam van de behandelende arts noch van de hoofdarts van de afdeling vermeld. Uw vader zelf legde inzake zijn verzoek bovendien een medisch attest neer waaruit bleek dat hij op 24 oktober 2005 uit het ziekenhuis ontslagen werd. Beide medische attesten zijn ook tegenstrijdig met de verklaringen van uw vader die destijds zei dat hij drie à vier weken in het ziekenhuis had verbleven. De geloofwaardigheid van het schietincident dat geleid zou hebben tot een ziekenhuisopname en de geloofwaardigheid van uw vrees voor bloedwraak in het algemeen worden dan ook verder ondermijnd.

Behalve dit incident verwees u nog naar meerdere mislukte verzoeningspogingen teneinde het bestaan van een bloedwraak aan te tonen. Er dient opgemerkt te worden dat inzake de verzoeken van uw ouders en broers eveneens werd vastgesteld dat deze verzoeningspogingen niet geloofwaardig waren gelet op tegenstrijdige verklaringen van uw familie hierover. Bovendien zijn ook uw verklaringen over de verzoeningspogingen tegenstrijdig met die van uw familieleden hierover. Zo verklaarde u dat de laatste verzoeningspoging dateert van 2011 of 2012 (CGVS, p. 13). Volgens uw vader dateerde de laatste verzoeningspoging echter van oktober 2009 (CGVS J.B.(...) 27/3/2012, p. 11). Volgens uw broer Jo.(...) vond de laatste verzoeningspoging plaats met Pasen 2006 (CGVS Jo.B.(...) 22/12/2012, p. 23-24) en volgens uw moeder was dit in 2008 (CGVS L.B.(...) 27/3/2012, p. 10). De vaststelling dat noch u, noch uw familieleden consistente verklaringen afleggen over de mislukte verzoeningspogingen wijst erop dat hieraan geen enkel geloof gehecht kan worden.

U haalde verder geen concrete gebeurtenissen aan die het bestaan van een bloedwraak aantonen. De loutere verklaring dat u, na uw vrijlating uit de gevangenis, politiebegeleiding verkreeg om uw paspoort te gaan vragen en om documenten te gaan ondertekenen in verband met uw vervroegde vrijlating is geenszins afdoende om te besluiten dat er sprake is van een bloedwraak (CGVS, p. 17).

Er dient dan ook vastgesteld te worden dat er geen enkele objectief, geloofwaardig element is dat erop wijst dat u actueel in een bloedwraak verkeert met de familie G.(...).

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. De documenten in verband met uw gevangenisstraf en vrijlating tonen uw veroordeling en vrijlating aan, die hier niet ter discussie staan. Aan het medische attest in verband met de hospitalisatie van uw vader kan zoals hierboven werd vastgesteld niet het minste geloof gehecht worden. De verklaring van de burgemeester van Tropoje en van het dorps hoofd van Lekbibaj vertonen een sterk gesolliciteerd karakter en worden niet ondersteund door een geloofwaardig relaas, zoals hierboven blijkt. Bovendien blijkt uit informatie dat dergelijke documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden. Uit de brieven van de advocaat van uw ouders in Duitsland, de brieven van de stad Duisburg en het medisch verslag betreffende de reisbekwaamheid van uw vader blijkt duidelijk dat uw vader en moeder een verblijfsvergunning in Duitsland verkregen op basis van de medische toestand van uw vader, en niet dat zij erkend zijn als vluchteling zoals u beweerde. Hun verblijfsvergunningen in Duitsland en de verblijfsvergunning van uw zus in Frankrijk, wijzigen niets aan bovenstaande beoordeling.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en in die van zijn ouders en broers over de verzoeningspogingen, werpt verzoeker op dat deze tegenstrijdige verklaringen het gevolg zijn van het feit dat zij allen op een verschillend ogenblik Albanië hebben verlaten, en dit lang voor verzoeker zijn herkomstland verliet. Bovendien, zo vervolgt verzoeker, waren de onderlinge contacten tussen hem en zijn familieleden jarenlang gering, doordat dit zeer moeilijk was ingevolge zijn gevangenschap in Albanië. Hij wijst er ook op dat zijn moeder de enige persoon was die aanwezig was bij de verzoeningspogingen.

Wat betreft de gedane vaststellingen omtrent het door verzoeker neergelegde medisch attest, stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) voorbijgaat aan het gegeven dat dit medisch attest volledig overeenstemt met de verklaringen van zijn vader destijds dat deze ongeveer 3 weken in het ziekenhuis heeft verbleven. Hij benadrukt dat zowel uit het proces-verbaal van 24 december 2012 als uit het medisch getuigschrift van 31 december 2012 zeer duidelijk blijkt dat zijn vader op 20 oktober 2005 werd neergeschoten en hij ingevolge dit schietincident werd gehospitaliseerd. Verzoeker is voorts de mening toegedaan dat de motivering van het CGVS volledig gesteund is op de argumentatie die eerder werd gehanteerd bij de weigeringsbeslissingen van zijn familieleden en voert aan dat het CGVS aldus voorbijgaat aan diens verplichting om de asielaanvraag van verzoeker *in concreto* te beoordelen, rekening houdend met alle relevante feitelijke gegevens van huidige zaak.

Verzoeker werpt op dat het CGVS het vermoeden uit dat verzoeker de bevoegde autoriteiten zou hebben omgekocht om bewijsstukken te bekomen, zonder zich hiervoor te steunen op concrete informatie of bewijzen en zonder hierbij enige toelichting te geven. Hij stelt dat bij gebrek aan bewijs, de stelling dat de bewijsstukken een gesolliciteerd karakter hebben niet kan worden weerhouden.

Verzoeker zet nog op beknopte wijze zijn vluchtrelaas uiteen.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem internationale bescherming te verlenen.

2.2. Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingsstukken gevoegd:

- (1) Proces-verbaal van 24 december 2012
- (2) Medisch attest van 31 december 2012

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker kennelijk ongegrond verklaard omdat geen geloof wordt gehecht als zou verzoeker actueel in een bloedwraak verkeren met de familie G. Deze vaststelling steunt op het feit dat (i) verzoeker laattijdig om internationale bescherming vroeg, (ii) hij in 2016 nog terugkeerde naar Albanië voor een verblijf van bijna twee weken, en (iii) zijn verklaringen en neergelegde documenten verder tegenstrijdig zijn met de verklaringen van zijn familieleden afgelegd in het kader van hun verzoeken. Verder wordt geoordeeld dat de loutere verklaring dat verzoeker politiebegeleiding kreeg om zijn paspoort te gaan vragen en om documenten te gaan ondertekenen, geenszins afdoende is om te besluiten dat er sprake is van een bloedwraak, en dat de door verzoeker neergelegde documenten de gedane appreciatie niet vermogen te wijzigen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10

oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing “verzoek kennelijk ongegrond” van 12 november 2018, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2018 genomen met toepassing van artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet dat voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen en waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2.4.2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

2.4.3. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

2.4.4. Het is *in casu* duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in

zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane gevolgtrekkingen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

2.4.4.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven aangaande zijn laattijdig verzoek en terugkeer naar Albanië volledig ongemoeid laat:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. U heeft dit echter geenszins gedaan. U verklaarde u dat u in 2015 voor het eerst naar België reisde. U wilde hier een verzoek indienen maar toen u hoorde dat uw ouders hier geweigerd en vertrokken waren, deed u dit niet. Uit de stempels in uw paspoort blijkt dat u op 20 januari 2016 België verliet en naar Albanië reisde en blijkt dat u op 2 februari 2016 Albanië opnieuw verliet. U verklaarde hierover dat u na uw eerste verblijf in België één keer teruggekeerd bent naar Albanië om er documenten in verband met uw vervroegde vrijlating te ondertekenen. U kon echter niet verduidelijken welke documenten u zoveel maanden na uw vervroegde vrijlating nog moest ondertekenen (CGVS, p. 6-7). Alle documenten omtrent uw vrijlating en die door u ondertekend zijn die u neerlegde, dateren echter van 2015. Het is dan ook twijfelachtig dat u, nadat uw vervroegde vrijlating reeds geregeld was, u een paspoort kon aanvragen en legaal het land kon verlaten, het nog absoluut noodzakelijk was dat u terugkeerde naar Albanië om er documenten te ondertekenen. De vaststelling dat u in 2016 nog terugkeerde naar Albanië voor een verblijf van bijna twee weken, zonder dat hiervoor een duidelijk hoogstnoodzakelijke reden was, ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees ten aanzien van Albanië.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat u na uw aankomst in België in 2016 opnieuw geen verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef hier illegaal tot u in 2017, zoals blijkt uit uw administratief dossier, opgepakt werd voor verboden wapendracht en bedreigingen door middel van zinnebeelden. U werd uiteindelijk veroordeeld en opgesloten in de gevangenis te Antwerpen. Op 10 september 2018 werd u overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas waar u een onderhoud had met een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waarbij u, op de vraag of u beroep wenste te doen op uw recht om internationale bescherming aan te vragen, antwoordde dat u het nog niet wist (volledig rapport van het onderhoud met de vreemdeling met het oog op de evaluatie van het naleven van de artikelen 3 en 8 van het EVRM in het kader van de verwijdering van en van de algemene bevraging “hoorrecht” d.d. 10/09/2018, vraag 9). U diende uiteindelijk, op 4 oktober 2018 een verzoek in. Dergelijk laattijdig verzoek lijkt dan ook te zijn ingediend teneinde de uitvoering van een op handen zijnde beslissing die tot uw verwijdering zou leiden uit te stellen of te verijdelen. Dit is een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorgaande bevindingen ondermijnen bijgevolg ernstig uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het bijzonder.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

2.4.4.2. Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze geen bewijswaarde hecht aan het door verzoeker neergelegde medisch attest van 31 december 2012. Verzoeker houdt voor dat zowel uit het proces-verbaal van 24 december 2012 als uit het medisch getuigschrift van 31 december 2012

blijkt dat zijn vader op 20 oktober 2005 werd neergeschoten, doch gaat met deze argumentatie volledig voorbij aan hetgeen in de bestreden beslissing aangaande het voormeld neergelegd attest werd vastgesteld: *“Zo legde u ter staving van uw verzoek een medisch attest neer waarin staat dat uw vader gehospitaliseerd was van 20 oktober 2005 tot 7 november 2005. U wou hiermee aantonen dat uw vader beschoten werd. Aan dit attest kan echter geen enkele bewijswaarde toegekend worden aangezien de naam of adres van het ziekenhuis hier niet eens op vermeld staan. Op het attest staan noch de naam van de behandelende arts noch van de hoofdarts van de afdeling vermeld. Uw vader zelf legde inzake zijn verzoek bovendien een medisch attest neer waaruit bleek dat hij op 24 oktober 2005 uit het ziekenhuis ontslagen werd. Beide medische attesten zijn ook tegenstrijdig met de verklaringen van uw vader die destijds zei dat hij drie à vier weken in het ziekenhuis had verbleven.”* Waar verzoeker meent dat het door hem medisch attest volledig overeenstemt met de verklaringen van zijn vader destijds dat hij ongeveer drie weken in het ziekenhuis heeft gelegen, wijst de Raad erop dat de hospitalisatie van zijn vader luidens het attest van 31 december 2012 ongeveer twee weken en een half was. Hoe dit *“volledig in overeenstemming is met”* de verklaringen van zijn vader die destijds zei dat hij drie à vier weken in het ziekenhuis lag, is de Raad een raadsel.

De geloofwaardigheid van het schietincident dat geleid zou hebben tot een ziekenhuisopname en de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor bloedwraak in het algemeen worden dan ook verder ondermijnd.

2.4.4.3. Bovendien blijken ook verzoekers verklaringen over de verzoeningspogingen tegenstrijdig met die van zijn familieleden hierover. Verzoeker legt uit dat zij allen op een verschillend ogenblik Albanië hebben verlaten en dit lang voordat hij zijn herkomstland verliet, dat de onderlinge contacten tussen hem en zijn familieleden jarenlang gering waren gelet op zijn gevangenschap en dat zij moeder bovendien de enige persoon was die aanwezig was bij de verzoekingspogingen. Deze uitleg overtuigt allerminst. In de mate wordt aangenomen dat verzoekers moeder de enige persoon was die aanwezig was op de verzoeningspogingen, dan nog mag redelijkerwijze worden verwacht dat de familieleden weten wanneer deze laatste poging plaatsvond, minstens dat verzoekers moeder aan haar echtgenoot en zonen dezelfde inlichtingen heeft doorgegeven. Dat zij allen op een verschillend ogenblik Albanië verlaten hebben, doet hieraan geen afbreuk. Dat het contact met verzoeker gering was, evenmin daar niet betwist wordt dat er wel degelijk contact was en redelijkerwijs verwacht kan worden dat zijn moeder hem dezelfde informatie heeft gegeven als wat zij aan de andere familieleden heeft doorgegeven. De vaststelling dat noch verzoeker noch zijn familieleden consistente verklaringen afleggen over de mislukte verzoeningspogingen wijst erop dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

2.4.4.4. Waar verzoeker aanvoert dat de motivering van het CGVS volledig gesteund is op de argumentatie die eerder werd gehanteerd bij de weigeringsbeslissingen van zijn familieleden en het CGVS zijn verzoek niet *in concreto* heeft onderzocht rekening houdende met alle feitelijke gegevens van de zaak, kan, gelet op voorgaande niet ernstig worden genomen. Zo blijkt uit voorgaande duidelijk dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet enkel en alleen wordt geweigerd omdat die aansluit bij de verzoeken ingediend door zijn ouders en broers (de verzoeken van zijn familie werden door zowel het CGVS als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geweigerd aangezien de verklaringen omtrent de vermeende beschieting van verzoekers vader in 2005 en de verzoeningspogingen niet geloofwaardig werden bevonden, gelet op talrijke tegenstrijdige verklaringen van zijn familieleden), maar ook omdat verzoekers verklaringen en neergelegde documenten verder tegenstrijdig zijn met de verklaringen van zijn familieleden afgelegd in het kader van hun verzoeken.

2.4.4.5. Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan de verklaring van de burgemeester van Tropoje en van het dorpshoofd van Lekbibaj, waarin bevestigd wordt dat verzoeker in een bloedwraak verwickeld is, slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien aangetoond wordt dat verzoeker de bevoegde Albanese autoriteiten zou hebben omgekocht. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Zo vertonen voormelde documenten een sterk gesolliciteerd karakter. Daarnaast weerlegt verzoeker niet dat hij in 2016 terugkeerde naar Albanië, niet om internationale bescherming verzocht op het moment dat hij een tweede keer in België aankwam, en slechts om internationale bescherming verzoekt op het moment dat hij in een gesloten centrum terecht komt. Daarnaast zijn de verklaringen die hij aflegt over de bloedwraak waarin zijn familie zou zijn verwickeld tegenstrijdig met de verklaringen van zijn familieleden, en slaagt hij er niet in daar een plausibele verklaring voor te geven. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Home Office *“Country Policy and Information Note – Albanië: Blood feuds”*, p. 25-26) waaruit onmiskenbaar blijkt dat attesten waarin

bloedwraak bevestigd wordt, gemakkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden, kan er geen objectieve bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde verklaring van de burgemeester van Tropoje en van het dorps hoofd van Lekbibaj.

2.4.4.6. Wat betreft de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, stelt de Raad vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert. De Raad neemt derhalve om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming ten opzichte van Albanië.

2.4.4.7. De stukken gevoegd aan het verzoekschrift, zijnde het PV van 24 december 2012 en het medisch attest van 31 december 2012 heeft verzoeker reeds in de loop van de administratieve procedure neergelegd en zijn reeds besproken.

In acht genomen wat voorafgaat besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in het bijzijn van zijn advocaat en in de aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS